

עד שתקבענה שלש פעמים?!

ומתרצת הגמרא: מהו דתימא: חדא עקירה נצרכת לחד ראייה. תרי עקירות לתרתי ראיות. ותלתא — לתלתא, קא משמע לן שאפילו שתי ראיות נעקרות על ידי פעם אחת שלא ראתה (142).

תניא כותיה דרב פפא: היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים (143) — זה וזה אסורין.

הגיע יום עשרים ולא ראתה — מותרת לשמש עד יום שלשים, וחוששת ליום שלשים.

הגיע יום שלשים וראתה, ונמצא שראתה

תחזור ותראה. אבל היבא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אלא בימי זיבתה שהם "בלא עת נדתה" והיא מוחזקת שאינה רואה בהם דם, ומסתבר שראיה זו היא מקרה בעלמא, אימא לא (140) נחשוש לוסת שאינו קבוע — קמ"ל שחוששים (141).

שנינו במשנה: ואינה מטחרת מן הוסת עד שתעקרנה שלש פעמים.

אמר רב פפא: לא אמרו, אלא דקבעתיה תלתא זימני — דצריכי תלתא זימני למעקריה. אבל אם ראתה רק תרי זימני — בחדא זימנא מיעקר.

ומקשה הגמרא: מאי קמ"ל רב פפא? והא כבר תנינא לה: אין האשה קובעת לה וסת

142. בהערה הקודמת הובא ספיקו של החזו"א האם חוששים לוסת שודאי לא יקבע, והנה להוה אמינא שסבר רב פפא שיצטרכו שתי עקירות לשתי ראיות מוכח שחוששים גם לראיה שודאי לא תקבע, שהרי לאחר שעקרה פעם אחת יותר לא תקבע שהרי צריכים ג' ראיות רצופות. אולם עדיין אפשר לומר שלמסקנת הגמרא שעקירה אחת עוקרת שתי ראיות אין הטעם מפני ששקולים הם, אלא אף על פי שפעמיים הם ראייה חזקה יותר מפעם אחת מכל מקום כיון שלא יקבע וסת זה אין חוששים לו.

143. רש"י [עמוד ב' ד"ה ונאסר] והראב"ד [הביאו הרמב"ן] פירשו שהברייתא עוסקת ב'וסת החודש', שהיתה למודה לראות בכ' לחודש ושינתה וראתה בל' בו. אולם הרמב"ן ביאר שמדובר ב'וסת ההפלגה', שהיתה למודה לראות כל עשרים יום ושינתה וראתה רק כעבוד ל' יום מהראיה האחרונה. וראה בבית מאיר

140. בגמרא לעיל [לט א] הובאו דברי רב פפא שאמר שאף על פי שאין אשה קובעת וסת בימי זיבה חוששת היא להם כדין וסת שאינו קבוע, וביאר המהרש"א שהוצרך רב פפא לחזור ולומר דין זה שוב בסוגיתנו ללמדינו שלא רק לאחר שראתה ג' פעמים בימי זיבה חוששת אלא הוא הדין לאחר פעם אחת.

141. החזו"א [פה לט] הסתפק האם חוששים לוסת שידוע שלא יקבע [ובהערה 133 הובאו דבריו באריכות], ולכאורה מסוגיתנו שהסיקה שחוששים לראיה בימי זיבה אף על פי שנתבאר לעיל [לט א] שאין אשה קובעת וסת מראיות אלו מוכח שחוששים גם לראיה שודאי לא תקבע. ואולם כל ההוכחה היא לפירוש רש"י שסוגיתנו עוסקת בראיה בימי זיבה, אבל למה שכתב הנודע ביהודה [תנינא צג, הובא בהערה 139] שסוגיתנו עוסקת בוסת שהגיע בימי זיבה אבל הראיה היתה בימי נדה, אין להוכיח מאומה.